

Jutta Schutting**Mauthausen 1976**

ah, ko bi prijatelji in sorodniki
tja odpeljanih — česa ne bi dali
za to:

da bi smeli rotiti po telefonu
»ali gospod .../moja hči še živi?«
»mu/ji smem prinesiti kos kruha?« —
vedeli, da se bo nekega dne dalo
v vsakem avstrijskem telefonskem imeniku pod
rubriko »Mauthausen«, pod »S«, kmalu za
skladišči, poleg »Spomenik«
najti številko ...

in da bo, če bodo zavrteli,
z razbijajočim srcem ali ne,
uslužbenec takoj dvignil
slušalko in se z
za sanje/moro
prestvarnim/preprijaznim glasom
javil »KZ Mauthausen?«

ah, in kakšna majhna tolažba bi bila
tudi za jetnike, ko bi imeli moč,
predstavljati si,
da bo nekoč, nekega dne prišel
dan,
ko bodo učitelji in vzgojitelji,
ne da bi to bila istočasno težka
odločitev,
nekaterim otrokom smeli
odsvetovati, da vstopijo v plinske celice

in kakšna majhna tolažba za
preprečen jim zadnji stisk roke
bi bila za žrtve

in njihove sorodnike in prijatelje,
 ko bi na primer sanjali o
 dnevu,
 na katerega bodo gimnazijki,
 zaostali na dvorišču
 in pomotoma zaklenjeni sredi njegovega molka,
 kolegice in učiteljica
 skozi špranjo v velikih vratih
 — »te je strah?«

»malo že, gospa profesor!« —
 z verjetnostjo zagotavljale,
 da nekdo od paznikov vsak čas pride odpret,
 ali če bi se prepustili sanjarjenju,
 da bo nekega dne
 oskrbnik spomenika
 »KZ Mauthausen«
 na prošnjo: »rada bi s svojim razredom
 petindvajsetih deklic in dečkov, starih
 šestnajst let,
 prišla v tretjem tednu decembra
 v taborišče!«
 odvrnil: »to žal ne gre,
 milostljiva gospa,
 teden dni pred božičem zapiramo,
 toda taborišče odpremo
 kmalu po novem letu!«
 in temu sanjarjenju
 zaupali svoje nade za
 potomstvo

Prevedel Václav Jarm